

Години подъ редъ този старъ човѣкъ се борѣше съ природата и не искаше по никакъвъ начинъ да напустне земята си. Силнитѣ сухи вѣтровс, които духаха непрекъснато, бѣха отнесли на много мѣста нѣкога плодородната земя, и подъ нея бѣ се показала камениста почва, прошарена тукъ-таме съ бѣли кварцови жилки. Неговитѣ съседи отдавна бѣха продали на безценица земитѣ си и поели пжть да търсятъ нови земи. Месеци подъ редъ той не бѣ виждалъ жива душа. Нѣколкото глави добитъкъ, които имаше, прекарваха последнитѣ си дни, и старецътъ виждаше и своя край. Да напустне страната, той не можеше. Трѣбваша му най-малко 12 чифта волове, които нѣмаше.

Единъ день старецътъ забеляза на хоризонта гжсти прахуляци, които показваха, че къмъ неговото стопанство иде нѣкой керванъ. Нѣколко часа следъ това 4 грамадни коли, теглени отъ по 6 чифта волове, спрѣха предъ неговия домъ. Единъ младъ човѣкъ скочи отъ едната кола и поздрави стария. Това бѣ синътъ на единъ отъ неговитѣ съседи, чието стопанство не бѣ много пострадало отъ сушата. Младиятъ човѣкъ идѣше да навести стареца и да го пита, не би ли желалъ да напустне страната и да продаде имението си. Дълго той се колебаеше. Най-после се реши и поиска само 2 кола и 12 чифта волове, които биха изнесли имуществото му и биха могли да го откаратъ до най-близкия градъ. Тази цена се видѣ голѣма за младия човѣкъ. Почнаха да се пазарятъ. Цѣлия день се пазарѣха, докато най-после младиятъ човѣкъ остави стареца, като му каза, че не дава повече отъ 8 чифта и една кола и обеща да дойде пакъ следъ известно време.

Започнаха пакъ лоши дни за Йоханъ Витеватеръ. Добитъкътъ измираще бавно, но сигурно, и той виждаше, че и съ него ще стане сжщото. Цѣли нощи подъ редъ той не спѣше и се мъчеше да изкопае нови кладенци Навсѣкжде, обаче, срѣщаше твърда и каменлива земя. Не